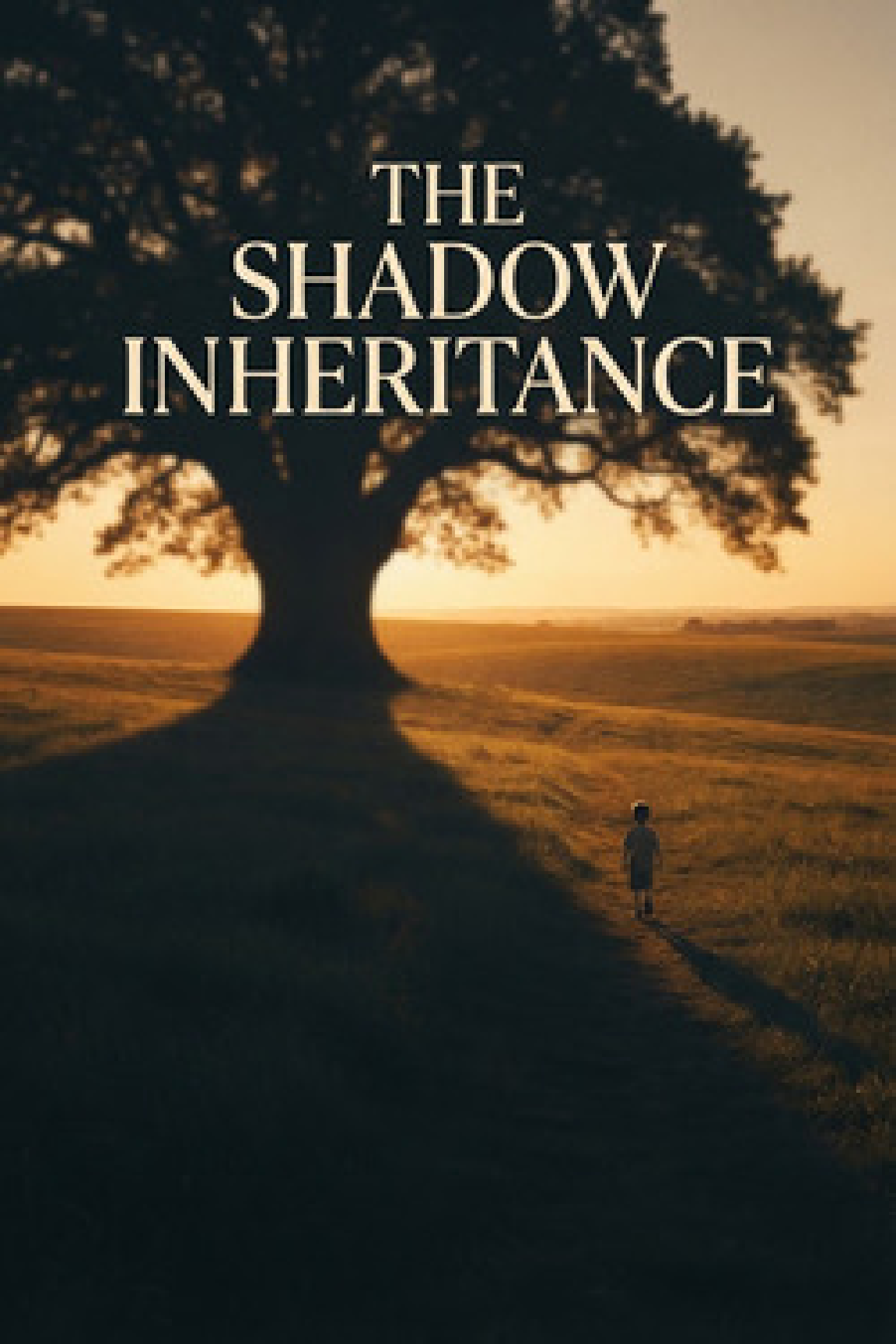
THE
SHADOW
INHERITANCE

ÞRÖSKULDUR 2

Arfur skuggans

Ef þú horfir á líf úr fjarlægð virðist allt hafa merkingu.

Punktarnir tengjast.

Atburðirnir finna sér skýringu.

Vendingarnar virðast óhjákvæmilegar.

Jafnvel mistökin virðast hluti af áætlun.

En þetta er blekking sem tilheyrir nútíðinni.

Þegar þú lifir hlutina er ekkert kort til.

Það eru aðeins til dagar.

Og í dögunum eru engar skýringar.

Það eru ákvarðanir.

Þegar ég var ungur hélt ég að fullorðna fólkið vissi hvað það var að gera.

Ég hélt að kennarar þekktu framtíð nemenda sinna.

Ég hélt að fyrirtæki kynnu að koma auga á möguleika fólks.

Ég hélt að heimurinn lyti reglu.

Svo uppgötvaði ég miklu einfaldari sannleika.

Enginn veit í raun hvað mun gerast.

Allir sigla.

Sumir viðurkenna það.

Aðrir þykjast ekki gera það.

Þegar ég horfi á líf mitt get ég ekki fundið augnablik þar sem einhver sagði:

„Þessi manneskja mun ná langt.“

Enginn beið eftir mér.

Það var engin forgangsakrein.

Það var engin fyrirfram tilbúin áætlun.

Ég var ekki eftirlæti neins.

Og satt að segja frelsaði þessi uppgötvun mig.

Því þegar enginn gerir ráð fyrir þér hættir þú að lifa til að staðfesta væntingar annarra.

Þú byrjar að byggja þína eigin leið.

Eitt skref í einu.

Margir verja lífinu í að reyna að standa undir þeirri mynd sem aðrir hafa byggt upp fyrir þá.

Ég hafði annars konar forskot.

Sú mynd var ekki til.

Þess vegna lærði ég snemma að lifa með óvissunni.

Að hræðast ekki þegar hlutirnir breyttust.

Að líta ekki á breytingar sem ógn.

Að fara ekki með óhefðbundnar leiðir eins og mistök.

Lífið hafði aldrei fyrir því að fylgja áætlunum mínum.

Og með tímanum lærði ég að krefjast þess ekki að það gerði það.

Það komu augnablik þegar allt virtist stefna í rétta átt.

Og augnablik þegar nákvæmlega hið gagnstæða virtist gerast.

Fólk sem virtist ómissandi og hvarf.

Tækifæri sem virtust úrslitaatriði en reyndust léttvæg.

Leiðir sem virtust aukaatriði en urðu miðlægar.

Tilviljanakennd kynni sem breyttu gangi næstu ára.

Sannleikurinn er sá að framtíðin elskar að koma á óvart.

Hún biður ekki um leyfi.

Hún sendir engar tilkynningar fyrirfram.

Hún virðir ekki stigveldi.

Hún kemur bara.

Og oft kemur hún þaðan sem enginn horfir.

Margt af því sem hefur mótað tilveru mína varð til þannig.

Úr hjáleiðum.

Úr óhöppum.

Úr atburðum sem báru engin merki um mikilfengleik á meðan þeir gerðust.

Ég man eftir lexíu sem tíminn kenndi mér af nokkurri hörku.

Maður má ekki rugla saman fyrirsjáanleika og verðmæti.

Það sem er fyrirsjáanlegt róar.

Það sem hefur verðmæti umbreytir.

Þetta tvennt fer sjaldan saman.

Í mörg ár vann ég við að fylgjast með mörkuðum, fyrirtækjum, tölum, skipulagsheildum.

Alls staðar fann ég sömu sannfæringuna.

Að hægt væri að sjá allt fyrir.

Að hægt væri að stjórna veruleikanum.

Að framtíðin væri lína sem hægt væri að draga.

Svo kom alltaf eitthvað sem afsannaði þá vissu.

Breyting.

Kreppa.

Manneskja.

Veikindi.

Missir.

Tækifæri.

Eitthvað sem enginn hafði sett inn í áætlunina.

Og samt var það einmitt þar sem áhugaverðasti hluti sögunnar byrjaði.

Því lífið mælir ekki hæfileikann til að sjá fyrir.

Það mælir hæfileikann til að aðlagast.

Þessi munur er grundvallaratriði.

Að sjá fyrir er æfing greindarinnar.

Að aðlagast er æfing sjálfsmyndarinnar.

Þegar heimurinn breytist sigrar ekki sá sem hafði rétt fyrir sér.

Sá sigrar sem tekst að halda lífi inni í breytingunni.

Stundum spyr ég mig hvað hefði gerst ef einhver hefði sagt mér nákvæmlega hvernig leið mín myndi liggja.

Kannski hefði ég verið minna hræddur.

Kannski hefði ég gert færri mistök.

Kannski hefði ég þjáðst minna.

En þá skil ég að ég hefði lært miklu minna.

Því flest af því sem ég tel mikilvægt varð ekki til úr vissu.

Það varð til úr efa.

Úr áhættu.

Úr skorti á tryggingum.

Úr nauðsyn þess að halda áfram án þess að vita nákvæmlega hvert ég væri að fara.

Í þeim skilningi voru það forréttindi að ekki væri gert ráð fyrir mér.

Það neyddi mig til að byggja.

Að fylgjast með.

Að læra.

Að breytast.

Að byrja upp á nýtt.

Í hvert sinn.

Aftur og aftur.

Í dag eltist margt fólk við samþykki.

Það bíður eftir heimildum.

Það leitar staðfestinga.

Það vill vita fyrirfram hvort tekið verði við því.

Hvort það hljóti viðurkenningu.

Hvort það verði skilið.

Ég get ekki boðið upp á formúlu.

Ég get aðeins sagt frá því sem ég hef lært.

Í flestum tilvikum veit heimurinn ekki að þú sért til.

Hann bíður ekki eftir þér.

Hann undirbýr enga leið fyrir þig.

Hann skipuleggur enga móttökuathöfn.

Og kannski er það allt í lagi.

Því verðmæti leiðar veltur ekki á því hver sá hana fyrir.

Það veltur á þeim sem hafði kjark til að fara hana.

Ekki var gert ráð fyrir mér.

Enginn átti von á mér.

Ég var ekki á dagskrá.

Og samt er ég hér.

Að horfa til baka.

Að tengja punktana.

Að brosa að kaldhæðni tímans.

Því þegar allt kemur til alls eru áhugaverðustu sögurnar ekki þær sem eru skrifaðar fyrirfram.

Þær eru sögurnar sem finna sjálfar leiðina til að verða til.

Og mín saga, til góðs eða ills, tilheyrir þeim flokki.